

Adam en Eva

~ Daan Remmerts de Vries

54

Het aardse paradijs met de zondeval van Adam en Eva ~ Jan Brueghel de Oude & Peter Paul Rubens circa 1615

‘Ik heb wel trek.’

‘Trek? Hoezo? We hebben net ontbeten.’

‘Gewoon. Een hapje tussendoor. Trek in een snack.’

‘Ik heb meer zin in een dutje.’

‘Alweer? Je doet niet anders. Kijk toch boven je! Kijk wat daar allemaal hangt! Ze glanzen.’

‘Ja... Ja, dat glanzen... Ik vind dat moeilijk, weet je dat? Moeilijk om daar m’n tanden in te zetten...’

‘Ach ja. Een echte man. Ik heb me anders laten vertellen dat die... die dingen héérlijk zijn. Heel bijzonder...’

‘Vertellen? Wie heeft je dat-’

‘Sappig!’

‘Maar wie heeft je dat dan-’

‘Iedere keer knolrapen. En sla.’

‘Ja, dat was dus ons ontb-’

‘Of ananas! Ik krijg blaartjes op mijn tong van die ananas!’

‘Ana... wat?’

‘Nas. Zo heb ik dat genoemd. Je weet wel. Hard en stekelig vanbuiten. Maar vanbinnen geel en zoetig. Maar ook met iets zurigs... Blaartjes dus...’

Een panter, in de buurt, is met zijn kop tegen een paard gaan liggen. En op de rug van de panter ligt een konijntje. Een klein, wit konijntje, dat zich soms even omdraait en dan tevreden zucht. De krekels knerpen, er waait een zachte wind, niet koud, wel verfrissend.

‘Een snack... Jij bent wat dikker geworden, weet je dat?’

‘Nee toch?’

‘Het misstaat je niet, hoor. Zo bedoel ik het niet.’

‘Ja, ik... Ik dacht zelf ook al zoiets...’

‘Ik vind je prachtig zoals je bent.’

‘Dikker! Ik dácht het al! Toen ik in die waterplas keek. Toen dacht ik: Goeie god. Ben ík dat?’

‘Lieveling. Zo is er alleen maar méér om van te houden...’

‘En soms denk ik: er beweegt iets in mij.’

‘Hè?’

‘Ja, echt! Dan... Dan lijkt het alsof er... nou ja... vanbinnen iets... woelt of zo...’

‘Dat is mijn rib.’

‘Jouw rib?’

‘Ja natúúrlijk! Dat is een stukje van mij! Daar ben jij uit gemaakt.’

‘Hallo! Ik ben wie ik ben!’

‘Ja, dat begrijp ik. Maar-’

‘Ik heb mijn eigen gedachten! Mijn eigen gevoelens!’

‘Weet ik. Weet ik. Maar... Nou ja... Sorry. Niet mijn rib dus...’

‘Inderdaad ja! Niet jouw rib. Eerder een lintworm... Niet alles draait om jou.’

‘Hebben wij nu... ruzie?’

‘Ruzie? Wat is dat?’

‘Dat je het niet met elkaar eens bent. Zo heb ik dat genoemd. Dat je-’

‘Dat is toch geen ruzie! Dat is gewoon een verschil van mening.’

‘O... Goed. Geen ruzie.’

‘Geen ruzie.’

Twee paradijsvogels krijsen in de takken. Ze hebben een nest. Maar het nest is hoog. Liggen er eieren in? Of zijn er al jongen? Een slang schuift er vlak langs. De paradijsvogels kijken een andere kant op. En bij het meer, in de verte, roept een edelhert. Een wolf valt in. Ze zingen samen een duet. De wind ruist en is even killer dan gewoonlijk. Adam gaat overeind zitten.

‘Toch vind ik het raar.’

‘Raar? Wat?’

‘Dat jij praat met onbekenden. Zonder dat ik daarvan weet.’

‘Ja. Maar dat is dus mijn goed recht. Ik ben een vrije vrouw.’

‘Zeker. Jawel. Maar wat was dat dan voor iemand?’

‘Ach lieverdje, daar moet je je geen zorgen over maken! Het was een glad iemand.’

‘Glad?’

‘Een glijer! Een gladjaker! Heus, dat zie ik wel, hoor. Ik ken ze, die types. Beetje vleierig en zo. Dat vind ik

gewoon soms... wel grappig... Hij vond niet dat ik te dik was.'

'Hm.'

'Een praatje! Wat maakt dat nou uit? Je bent toch niet jaloers?'

'Wat ben ik niet?'

'Jaloers. Neem een druifje.'

'Dank je. Druiven glanzen ook. Maar die zijn kleiner dan die andere dingen.'

'Niet jaloers zijn. Jij bent de enige voor me, dat weet je toch?'

'Ze zijn lekker zoet.'

'Gaan we iets doen?'

'Wat?'

'Iets doen. Samen.'

'Wat had je in gedachten?'

'Weet ik veel. Iets leuks! Vogelspinnen aaien. Op een zeeke naar een eiland varen. Een vulkaan beklimmen.'

'Wil je dat echt? Bij zo'n vulkaan krijg ik altijd steentjes in mijn voetzolen...'

'Een echte man, ik zei het al! Goed, dan ga ik alleen.'

'Ik ga wel mee...'

Ze lopen naar het meer. Daar zwemt een grote witte haai. Ze waden het water in en zwemmen naar het beest toe. Ze trekken aan zijn vinnen en gaan daarna op zijn rug zitten. Langzaam zwemt de haai naar de monding van een rivier. Daar duikt hij onder. Adam en Eva blijven watertrappend achter. Adam kijkt omhoog.

'Lieve God, zie toe... Wij zijn uw nederige--'

Opeens gooit Eva een handvol water over zijn hoofd.

'Hé!'

Eva giechelt. Ze zwemt weg.

Jeetje, denkt Adam. Wat is ze mooi...

Lachend crawl't hij achter haar aan. 'Kom hier, jij! Kom hier!'

Hij duwt haar kopje-onder. Net iets te lang. Ze maakt zich schuddend los en zwemt terug naar de oever.

'Wat is er nou?'

'Dat was niet leuk.'

'Ooo... Kom op!'

'Niks kom op. Dat was gemeen.'

'Jij begon...'

'Een grapje! En jij moet daar meteen weer iets groters van maken! Bruut.'

'Doe normáál! Ik maak helemaal niks!'

'Nee, dééd je dat maar eens.'

Boos stapt Eva weg. Het water druipt nog van haar af.

'Ga maar! Zoek het maar uit!' roept Adam.

Hij loopt terug naar de boom met de glanzende dingen.

Hij gaat liggen. Hij kijkt omhoog.

Maar zo makkelijk als dat meestal gaat, zo moeizaam kan hij nu in slaap komen.

Hebben wij ruzie, vraagt hij zich af.

En weer kijkt hij naar boven, en hardop zegt hij: 'Lieve God...'

Maar de lucht is blauw, zoals meestal, en God laat Zich niet zien.

Gek is dat, denkt Adam. Ik voel me... anders dan anders... en prettig is het niet...

Dan valt hij toch in slaap. Hij heeft een wonderlijke droom. Eva komt erin voor. Maar ze loopt niet, ze kronkelt over de grond, zoals een regenworm. Ze botst tegen hem op.

Adam doet zijn ogen open. Hij kijkt tegen de zon in.

'Ah... Daar ben je weer...'

'Ja.'

'Ik... Sorry van daarnet... Het was niet de bedoeling om je... Hé... Wat... wat doen al die dieren hier nou plotseling?'

Stijf gaat Adam op een steen zitten. Een paar wolken trekken voor de zon.

Eva giechelt. Met haar voet duwt ze een pauw opzij.

'Je kunt het goedmaken.' Ze reikt hem iets aan. 'Hier. Neem een hap...'

De paradijsvogels krijsen niet meer. Het edelhert en de wolf zwijgen en de wind is gaan liggen. Zelfs de krekels houden zich stil.

Alle dieren kijken nu naar Adam. En het is net alsof ze hun adem inhouden.

